

нашыйтъ царь има поограничени идеи и поблагопристойны, и тако ми Бога ще го омаяхъ толкови широко привилегии; нека той види попъ Иеронима, и послѣ тебе; и ще вы помогнѣ и азъ.

— Кждѣ слѣдователно отивашъ?

— Въ Мадритъ, и може бы въ Пампелуна ако братъ ми донъ Жуанъ д'Агвиларъ стане позлѣ, защото е наднжлѣ изведнажъ боленъ; за туй ми еви дъщеря му Кармена, племенницата ми, мома хубавица, добра и усладителна като ангель. »

Въ тѣзи минута са чу слабо хлопанье на голѣмытъ врата, които бѣ заключилъ герцогтъ.

Той отиде и отвори. Бѣше слугата му, който като са поклонилъ почтително на графинята, рече низеко на господаря си:

« Доде челоуѣкътъ съ ковчежеца, който В. Превъсходителство чакахте. »

Герцогтъ са забърка, и подиръ малко рече: добръ!

— Що е? попыта Флоринда, като видѣ смущение то на герцога.

— Нищо, увѣрявамъ та една частна работа, една аудіенція, която ми искатъ. »

Но графинята недовѣрчива, както сичкытъ, които чувствуватъ че и другытъ иматъ право да сж недовѣрчивы къмъ тѣхъ, сгърчи вѣжды и рече важно:

« Господине герцоге, преди сичко потрѣбна е искренностита. Немамы тайно отъ тебе, не трѣба да имашъ нищо тайно отъ насъ. »

— Нищо, увѣрявамъ та.

— Кого слѣдователно ще приемешъ, когато входтъ въ кабинета ти е затворенъ? какъвъ е този таинствененъ ковчежець.

— Желалъ быхъ да не ти го кажѣ

— Ами ако го искамъ?

— Да бжде! . . . рече герцогтъ, той е ковчежецьтъ, който ми донесохъ

— Кой?

— Единъ челоуѣкъ на синьоръ Казолета!

— На козметиста!» рече съ смѣхъ графинята, послѣ,